

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 968/2017
26.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгољуба Јоксимовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 7К 132/16 од 09.09.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 24/17 од 09.02.2017. године, у седници већа одржаној 26.10.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгољуба Јоксимовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 7К 132/16 од 09.09.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 24/17 од 09.02.2017. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 438. став 1. тачка 7) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу 7К 132/16 од 09.09.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, коју је дужан платити у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде, а ако то не учини у остављеном року, одређено је да ће суд исту казну заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. Оштећеном ББ је досуђен имовинскоправни захтев у износу од 2.238.600,00 динара, те је окривљени обавезан да наведени износ уплати оштећеном, у року од 60 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, те да плати суду на име паушала износ од 15.000,00 динара и на име трошкова вештачења унапред исплаћених из буџетских средстава суда, износ од 10.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног

извршења. Истом пресудом, на основу члана 422. тачка 3) ЗКП, према окривљеном АА, одбијена је оптужба да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ, те је одређено да трошкови кривичног поступка у делу одбијајуће пресуде, падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 24/17 од 09.02.2017. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА и поводом жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу 7К 132/16 од 09.09.2016. године, у осуђујућем делу изреке под I, у погледу правне оцене дела, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу, противправне радње окривљеног АА, за које је оглашен кривим, правно квалификовао као кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 85/05, 88/05- исправка и 107/05-исправка), за које га је осудио на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, која ће се извршити тако што ће је окривљени АА издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, које просторије не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора изврши у заводу за извршење казне затвора, док су у преосталом делу жалба браниоца окривљеног АА, као и жалба Основног јавног тужиоца у Крагујевцу одбијене као неосноване, а пресуда Основног суда у Крагујевцу 7К 132/16 од 09.09.2016. године у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драгољуб Јоксимовић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је нижестепени суд у конкретном случају прекорачио оптужбу тиме што је поступао по оптужници Основног јавног тужиоца у Крагујевцу Кт 1041/09 од 14.12.2005. године, по којој оптужници није покренут овај кривични поступак у коме је окривљени оглашен кривим, будући да је кривични поступак 7К 132/16 (стари број 7К 902/11), у коме је окривљени оглашен кривим, покренут по оптужници оштећеног као тужиоца од 21.03.2008. године, а да притом, према наводима захтева, јавни тужилац није преузео гоњење по истој тој оптужници.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац суштински указује да у конкретном случају, није постојала оптужба овлашћеног тужиоца, тј. да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Међутим, ови наводи захтева не могу се прихвати као основани, а из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је оштећени као тужилац ББ, преко свог пуномоћника, адвоката Топлице Младеновића, дана 21.03.2008. године, (након што је његова кривична пријава одбачена) поднео оптужницу против окривљеног АА, стављајући му на терет извршење кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, по којој оптужници је вођен кривични поступак под бројем 7К 132/16 (ранији број 7К 902/11). Надаље, из списка предмета произилази да је тада Општински јавни тужилац у Крагујевцу поднео оптужницу Кт 1041/09 од 14.12.2009. године, против окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 4. у вези става 2. КЗ, али и због истог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ због кога је и оштећени као тужилац поднео оптужницу против окривљеног, те да је поступак по оптужници јавног тужиоца вођен под бројем К 2652/10, који је након сазнања наведене чињенице, обавестио Основни суд у Крагујевцу да преузима кривично гоњење од оштећеног ББ, и истовремено сагласно томе прецизирао оптужни акт и предложио да се списи предмета Основног суда у Крагујевцу К 2652/10 здруже списима предмета 7К 132/16 (стари број 7К 902/11), ради вођења јединственог поступка, у ком поступку је потом окривљени правноснажно оглашен кривим због кривичног дела из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ.

Повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, може постојати ако уопште није било оптужбе или уколико овлашћени тужилац у току поступка одустане од оптужбе, а суд упркос томе настави кривични поступак, што овде није случај, јер је у конкретном случају оптужба подигнута од стране овлашћеног тужиоца (јавног тужиоца), који је након сазнања да је у погледу истог кривичног дела, оштећени као тужилац раније поднео оптужницу, од истог преузео кривично гоњење, сходно томе прецизирао оптужни акт и предложио спајање списка предмета, ради вођења јединственог кривичног поступка, у ком поступку је потом окривљени правноснажно оглашен кривим због предметног кривичног дела из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ. Стога се, по налажењу овог суда, неосновано захтевом за заштиту законитости указује да је доношењем правноснажних пресуда учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Надаље, у захтеву се указује да је однос између окривљеног и оштећеног грађанскоправне природе, да је исти регулисан поравнањем закљученим дана 15.04.2005. године, на основу ког поравнања је оштећени поднео предлог за извршење, због чега бранилац сматра да суд није могао досудити имовинскоправни захтев оштећеном, јер се ради о пресуђеној ствари.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Из списка предмета произилази да је поравнањем закљученим пред тада Општинским судом у Крагујевцу дана 15.04.2005. године ставом I наведеног поравнања, обавезан противник предлагача АА, да предлагачу ББ, на име дуга исплати износ од 22.500 еура са ПДВ-ом, што укупно износи 26.550 евра у динарској противвредности по средњем курсу који плаћају банке на дан исплате, најкасније до 30.06.2005. године, са одговарајућом законском каматом, а под претњом принудног извршења, док је ставом II поравнања обавезан противник предлагача АА да уколико не врати дуг како је предвиђено ставом I поравнања у утврђеном року, да за рачун предлагача ББ из ..., изгради и преда као усељив стан у укупној површини од 45 м².

Побијаном првостепеном пресудом Основног суда у Крагујевцу 7К 132/16 од 09.09.2016. године, оштећеном ББ је досуђен имовинскоправни захтев у износу од 2.238.600,00 динара, те је окривљени обавезан да наведени износ плати оштећеном у року од 60 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Толика је према изреци побијане пресуде, купопродајна цена из уговора од 06.09.2005. године, коју је оштећени исплатио окривљеном поверовавши да је окривљени искључиви власник стана у изградњи у улици ... на ...спрату, у површини од ... м², са завршеним грубим радовима, на ком стану оштећени није стекао право својине.

Полазећи од наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају, не ради се о пресуђеној ствари у погледу имовинскоправног захтева, из разлога што не постоји чињенични идентитет, будући да није реч о истоветном новчаном износу, проистеклом из једног истог односа окривљеног и оштећеног, како се то неосновано у захтеву истиче, већ је новчани износ од 26.550 еура у динарској противвредности, који је предмет поравнања закљученог између оштећеног и окривљеног, везан за постојање ранијег дуга окривљеног према оштећеном, а тек уколико се исти дуг не врати у року најкасније до 30.06.2005. године, поравнањем је предвиђено да је окривљени у обавези да на име тог неисплаћеног дуга, за рачун оштећеног изгради и преда као усељив стан укупне површине 45 м², док се према изреци правноснажне пресуде, новчани износ досуђен на име имовинскоправног захтева оштећеном у овом кривичном поступку, односи на купопродајну цену из уговора закљученог дана 06.09.2005. године, коју је оштећени исплатио окривљеном, верујући да је окривљени искључиви власник стана од ... м², у улици ... на ... спрату, на ком стану оштећени није стекао право својине, а у погледу којих радњи је окривљени правноснажно оглашен кривим због кривичног дела превара.

Имајући у виду наведено, то су по налажењу Врховног касационог суда, неосновани наводи захтева за заштиту законитости којима се указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда, учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је однос између окривљеног и оштећеног грађанскоправне природе, да је окривљени више пута покушавао да реши спорни однос са окривљеним, да оштећени то није прихватао, да на страни окривљеног нема намере прибављања противправне имовинске користи, нити намере да се оштећени доведе у заблуду, да је оштећени сам изјављивао током поступка да му је окривљени нудио локал или новац, али да

то није хтео да прихати, као и да је окривљени у дужем временском периоду, плаћао и закуп оштећеном, па бранилац сматра да у радњама окривљеног, не постоје субјективни елементи кривичног дела превара.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац оспорава оцену изведених доказа од стране нижестепених судова, односно указује да је у побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а што није разлог прописан чланом 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, из којих разлога је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић